

Arrest

**nr. 349 607 van 30 juni 2026
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. VAN DE SIJPE
Heistraat 189
9100 SINT-NIKLAAS**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 1 april 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 12 februari 2026 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, (oud) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij bijgestaan door advocaat R. JESSEN, die *loco* advocaat R. VAN DE SIJPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat T. SCHREURS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Verzoekende partij reist op 22 november naar België nadat zij eerder een visum afgeleverd kreeg. Op 24 november 2008 wordt zij vervolgens in het bezit gesteld van een aankomstverklaring.

1.2 Op 17 juni 2009 wordt door verzoekende partij een verklaring tot wettelijke samenwoning afgelegd samen met haar toenmalige Belgische partner. Op dezelfde dag dient verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in als partner van een Belgische onderdaan. Op 4 december 2009 ontvangt zij vervolgens een F-kaart.

1.3 De wettelijke samenwoning wordt enkele maanden later ééenzijdig beëindigd door de partner van verzoekende partij en op basis van deze gewijzigde gegevens wordt op 10 september 2010 besloten tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Tegen deze beslissing tekent verzoekende partij hoger beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). De Raad verwerpt dit beroep echter bij arrest nr. 53.996 van 29 december 2010.

1.4 Op 20 juli 2011 wordt een meldingsfiche door de gemeente Boom opgesteld voor een voorgenomen huwelijk tussen verzoekende partij en een Belgische onderdaan. Dit voornemen lijkt echter niet geleid te hebben tot een daadwerkelijk huwelijk.

1.5 Op 16 november 2022 werd de wettelijke samenwoning geregistreerd tussen verzoekende partij en haar partner. Hierop dient verzoekende partij op 15 mei 2023 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie en dit in functie van haar wettelijk samenwonende partner. Op 25 november 2023 wordt verzoekende partij in bezit gesteld van een F-kaart.

1.6 Er rijst twijfel over de daadwerkelijke samenwoning van verzoekende partij en haar partner en op 1 september 2025 wordt verzoekende partij verzocht haar situatie te verduidelijken.

1.7 Op 12 september 2025 wordt verzoekende partij op een afzonderlijk adres ingeschreven waardoor er geen gezamenlijke vestiging meer bestaat tussen verzoekende partij en haar wettelijk samenwonende partner.

1.8 Op 26 september 2025 wordt dit schrijven aan verzoekende partij ter kennis gegeven en bezorgt zij hierop volgend een reeks stukken naar aanleiding van de uitnodiging hiertoe op 1 september 2025.

1.9 Op 12 februari 2026 wordt ten aanzien van verzoekende partij beslist tot de beëindiging van het verblijfsrecht en dit zonder een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Dit is de bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

[...]

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht naar aanleiding van zijn aanvraag gezinshereniging van 15.05.2023 ingediend in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Hij werd op 25.11.2023 in het bezit gesteld van een F-kaart. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht als wettelijke samenwonende partner van de Belgische [C. E. F. J.] (77.04.09 124-87) met wie hij zich vestigde.

Op 12.05.2025 ontving DVZ van de gemeente Temse een samenwoningverslag van 21.03.2025 waaruit bleek dat de wijkagent na passages op 13.03. en 18.03.2025 noch betrokkene, noch mevrouw [C.] kon aantreffen. Betrokkene beweerde aan de telefoon met de politie nog wel samen met mevrouw te wonen. Wanneer de agente hem meldde dat ze nog meerdere keren zou langskomen om woonstcontroles uit te voeren, meldde betrokkene haar dat hij “een paar weken naar Ghana zou gaan”. De agente deed het voorstel om betrokkene af te schrijven van het adres van mevrouw [C.] (voorstel afvoering in het Rijksregister op reeds op 10.03.2025). Op 12.09.2025 werd betrokkene ingeschreven op een afzonderlijk adres te Sint-Niklaas. Gelet op het negatief samenwoningverslag werd hij op 01.09.2025 verzocht zijn persoonlijke situatie te duiden omdat DVZ had vastgesteld dat hij niet meer gezamenlijk gevestigd was met de referentiepersoon. Zijn advocaat liet daarop per brief van 24.10.2025 weten dat op 12.09.2025 het samenwonen gestopt was omdat mevrouw [C.] betrokkene zou hebben bedrogen.

Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die wettelijk samenwonend is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de partners, een daadwerkelijke en effectieve beleeft gezinsband, en is samenwoning daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407).

Betrokkene toont niet aan dat er sedert 12.09.2025, datum waarop hij werd ingeschreven op een afzonderlijk adres, nog sprake zou zijn geweest van het vereiste minimum aan partnerrelatie. Integendeel, hij stelt dat de samenwoning ten einde kwam omdat mevrouw hem bedrogen zou hebben, waardoor hij op 12.09.2025 verhuisde. Het einde van de relatie wordt niet betwist. Daarom is het niet onredelijk te stellen dat betrokkene en zijn Belgische partner sedert minstens 12.09.2025 niet meer gezamenlijk gevestigd zijn.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 01.09.2025 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd hem per aangetekende zending door de stad Sint-Niklaas betekend op 26.09.2025. Betrokkene heeft naar aanleiding van onze brief de volgende stukken overgemaakt:

- Brief advocaat
 - Individuele rekening 2023, 2024, 2025
 - Loonattest 2024 en 2025
 - Fiscale fiche 281.10 inkomsten 2024
 - Verklaringen op een inzake overlijden van familieleden van betrokkene
 - Geldtransfers aan zus
 - Brief vormingsprogramma maatschappelijke oriëntatie
 - Aanbevelingsbrief SD WORX
 - VERKLARING AGO JOBS
 - Attest leerloop LIGO
 - Historiek gevolgte modules CVO VOLT
 - Foto's van het facebookprofiel van betrokkene die zijn aanwezigheid in België zouden moeten aantonen.
- De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: "Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart." Er werden na 27.10.2025 geen nieuwe documenten meer overgemaakt.

Wat betreft de uitzonderingsgevallen voorzien in artikel 42quater, §4, 1e lid, 1° tot en met 4° van de wet van 15.12.1980 dient het volgende te worden opgemerkt:

Vooreerst kan vastgesteld worden dat betrokkene niet voldoet aan de uitzonderingsgrond voorzien in art. 42quater, §4, 1e lid, 1° van de wet van 15.12.1980. De wettelijke samenwoning werd geregistreerd op 26.11.2022. Betrokkene diende op basis daarvan een aanvraag gezinshereniging in. Het koppel woont niet meer feitelijk samen sinds 12.09.2025. Er is geen gezinscel meer sindsdien. Het is redelijk te stellen dat er geen sprake is van een minimum aan relatie tussen betrokkene en referentiepersoon. Betrokkenen zijn dus geenszins 3 jaar gezamenlijk gevestigd geweest. (arrest RVV 192 871 dd. 29.09.2017: Er is in casu geen sprake meer van een minimum aan relatie tussen de verzoekende partij en haar Belgische echtgenote. Aldus toont verzoekende partij niet aan dat haar verblijfsrecht niet mocht worden beëindigd op grond van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet om de loutere reden dat zij nog gehuwd was met haar Belgische echtgenote en arrest 200 566 RVV dd. 1.03.2018: Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband, en is samenwoning daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). Uit de bestreden beslissing blijkt dat een gezinscel niet aanvaard wordt en dat wordt vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Verzoekster betwist dit niet. Artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt dat er door de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie wanneer "het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er (...) geen gezamenlijke vestiging meer (is)".) De gezinshereniging blijkt achterhaald te zijn. Het einde van de relatie wordt bovendien nergens betwist. Bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 1e lid, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn.

Betrokkene stelt het slachtoffer te zijn van een schrijnende situatie omdat hij door zijn echtgenote bedrogen werd, hij laat echter na ook maar een begin van bewijs van de beweerdte ontrouw van zijn ex partner over te maken. Bovendien dient opgemerkt te worden dat met "bijzonder schrijnende situaties" in de zin van artikel 42quater, §4, 1e lid, 4° van de vreemdelingenwet situaties bedoeld worden waarbij het bewijs wordt geleverd van het betaan van intra-familiaal geweld tijdens de wettelijke samenwoning (cf. GwH van 07.02.2019, nr. 2019/17, nr. B.11.4). Betrokkene levert echter geen concreet begin bewijs aan van slachtofferschap van intra-familiaal geweld. Aldus toont hij niet aan te voldoen aan artikel 42quater, §4, 1e lid, 4° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene voldoet dus aan geen der uitzonderingsregimes voorzien in artikel 42quater, §4 van de vreemdelingenwet.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten

blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene stelt dat hij sedert 2008 in België verblijft (hetgeen hij tracht aan te tonen met foto's van zijn Facebookprofiel) en dat er daarom voor hem niets meer voorhanden is zijn land van herkomst. Hij legt verklaringen op eer van derden over waarin het overlijden van een aantal familieleden wordt bevestigd. In eenzelfde adem geeft hij aan regelmatig geld te sturen naar zijn halfbroer en –zus in Ghana, die van die gelden afhankelijk zouden zijn. Daarnaast moet vastgesteld worden dat betrokkene ook nog een zoon in Ghana heeft, nl. [A. S.-A. S.], °25/03/2008, die recent nog een visum gezinshereniging heeft aangevraagd (cf. DVZ dossier 10143089). Verder verklaarde betrokkene in maart 2025 aan de politie dat hij “een paar weken naar Ghana” zou gaan. Er kan dan ook niet ontkend worden dat hij nog een sterke familiale band met het land heeft en dus minstens via het contact met zijn familieleden en zijn bezoeken aan het land nog een relatief goede voeling moet hebben met het maatschappelijk reilen en zeilen aldaar, met de taal, de cultuur en de lokale gebruiken. Betrokkene legt stukken voor waaruit blijkt dat hij sedert 2023 aan het werk is als interimair (individuele rekeningen, fiscale fiches, aanbevelingsbrieven, ...). Hij is een gewaardeerde werkkraft. Het is zonder meer positief dat betrokkene deelneemt aan de arbeidsmarkt en op die manier voldoende inkomsten vergaart om te voorzien in zijn behoeften. Echter volstaat deze tewerkstelling niet om zijn verblijfsrecht te behouden gelet op de schaarse bewijzen van integratie op sociaal en cultureel vlak en het gebrek aan een beschermenswaardig gezinsleven met in België verblijvende personen (zie hieronder).

Overwegende dat betrokkene aangeeft sedert 2008 in België te verblijven, dient opgemerkt te worden dat hij bijzonder weinig stukken overmaakt dewelke kunnen wijzen op zijn integratie op sociaal en cultureel vlak. Zo legt hij een brief voor waarin staat dat hij het vormingsprogramma maatschappelijke oriëntatie met succes heeft doorlopen en legt hij stukken voor waaruit blijkt dat hij taallessen heeft gevolgd. Er dient echter te worden opgemerkt dat het volgen van een inburgeringstraject met bijhorende taallessen verplicht is in België. Het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken zijn nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Bovendien moet opgemerkt worden dat de stukken omtrent de taallessen die betrokkene heeft gevolgd niet echt een fraai beeld van zijn vorderingen schetsen. Zo volgde hij zowel in 2009 als in 2011 de modules Breakthrough A en B. In 2009 behaalde hij nauwelijks 44% en in 2011 daalde dit tot een erbarmelijke 0%. Klaarblijkelijk kon betrokkene dan toch doorgroeien naar de modules Waystage (op het attest van LIGO wordt dat aangeduid met NT2 WS 1 M en NT2 WS 1 S, respectievelijk mondeling en schriftelijk), maar ook daar kon betrokkene het beoogde resultaat niet behalen zoals blijkt uit de vermeldingen “einde module/test niet gedaan” en “reden onbekend”. Betrokkene verblijft nu dus maar liefst bijna

18 jaar in België en slaagt er nog niet eens in aan te tonen dat hij geslaagd is voor de instapcursussen Nederlands. Immers maken zowel de modules breakthrough als waystage deel uit van de eerste richtgraad (<https://www.opleidingskompas.be/opleiding/37616/nederlands-tweede-taal-richtgraad-1>). Zulks geeft bijzonder weinig blijk van de wil om de regiotaal eigen te willen maken.

Daarnaast moet vastgesteld worden dat hij tijdens zijn periode van hoofdzakelijk illegaal verblijf (tussen 2010 en 2023 had betrokkene geen verblijfsrecht) niet echt blijk gaf de regels die binnen onze samenleving gelden te willen opvolgen. Zo negeerde hij meerdere keren de bevelen van de overheid om het grondgebied van het Rijk te verlaten (bevelen van 28.07.2010, 04.04.2022 en 27.02.2023) en werd hij op 25.08.2022 door de politie gearresteerd omdat hij zich voor een ander had voorgedaan. In het administratief verslag van de politie leest men:

“Betrokkene zou de identiteit van een persoon uit het Antwerpse gebruiken om een verblijfskaart aan te vragen. Via deze verblijfskaart werkt hij al een tijdje bij Standaard Boekhandel. De persoon van wie hij de identiteit overnam, ontdekte dit bij het inschrijven bij een interimkantoor. Ter plaatse gaat betrokkene lopen bij het zien van onze diensten.”

Dergelijk antisociaal gedrag dat niet enkel het eigen gewin beoogt maar bovendien anderen schade berokkent kan bezwaarlijk blijk geven van de wil om zich te integreren. Betrokkene lapt de regels aan zijn laars om zich onrechtmatig toegang tot de arbeidsmarkt te verschaffen. Het kon hem klaarblijkelijk niet deren dat hij daarmee zijn medemens schade veroorzaakte.

Wat de foto's betreft die betrokkene heeft aangereikt kan niet uit het dossier blijken dat de relaties die hij heeft opgebouwd met de mensen die daarop staan afgebeeld verder reiken dan gewone vriendschapsrelaties en dat er sprake zou zijn van een afhankelijkheid met die personen dewelke een bezwaar zou vormen voor het nemen van de huidige beslissing.

Aldus toont betrokkene ondanks zijn lang verblijf in België met de door hem voorgelegde stukken en gelet op het voorgaande niet aan dat hij geïntegreerd is in België in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene betwist het einde van de relatie met mevrouw [C.] niet. Hij zou de woning verlaten hebben omdat mevrouw vreemdging. Betrokkene maakt geen gewag van een nieuwe relatie, noch van in België verblijvende minderjarige kinderen met wie hij een affectieve band zou hebben. Hij woont thans samen met een andere man, maar het louter feit dat de betrokkenen op hetzelfde adres staan ingeschreven houdt nog niet in dat er ook sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven met die persoon. Betrokkenen kunnen even goed samenwonen onder de vorm van co-housing, om de kosten voor huisvesting en nutsvoorzieningen te delen of bij wijze van vriendendienst.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. Zijn F-kaart dient gesupprimeerd te worden."

1.10 Op 1 april 2026 legt verzoekende partij een verzoekschrift neer ter griffie waarin zij de nietigverklaring vordert van deze beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1 Artikel 39/81, tweede lid (oud) van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij hij een nota met opmerkingen kan voegen.

De Raad stelt vast dat verwerende partij op 9 april 2026 een nota met opmerkingen heeft ingediend

2.2 Verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid (ou) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesamenvatting wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid (oud) van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 (oud) van de Vreemdelingenwet.

2.3 Partijen werden gehoord op de zitting van 22 mei 2026.

2.4 Wanneer de Raad met toepassing van artikel 39/2, § 2, (oud) van de Vreemdelingenwet uitspraak doet als annulatierechter, is zijn jurisdictionele toetsing in beginsel beperkt tot de aangevoerde middelen. De Raad vermag ambtshalve geen middelen op te werpen die niet van openbare orde zijn.

3. Voor wat de vordering tot nietigverklaring betreft

3.1 In haar eerste middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 42^{quater} van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de beginselen van behoorlijk bestuur en dan meer in het bijzonder van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Zij zet dit eerste middel als volgt uiteen:

"11.2.1 Verzoeker meent volgend(e) middel(en) te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing van de minister voor Asiel en Migratie:

11.2.1 Het eerste middel bestaat uit de schending van artikel 42^{quater} van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel, de schending van de materiële motiveringsplicht, alsook van het zorgvuldigheidsbeginsel, aangezien, EERSTE ONDERDEEL, door verwerende partij wordt voorgehouden dat verzoeker niet valt onder de uitzonderingsvoorwaarde van de bijzonder schrijnende situatie zoals voorzien in artikel 42^{quater} en, TWEDE ONDERDEEL, evenmin voldoende rekening gehouden werd met alle humanitaire elementen bij de beoordeling tot beëindiging van het verblijfsrecht.

EERSTE ONDERDEEL

Iedere beslissing van de overheid dient in alle redelijkheid en met de nodige zorgvuldigheid te worden genomen.

Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt bovendien dat de genomen beslissing een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden. Hierna zal blijken dat deze beginselen van behoorlijk bestuur zijn geschonden.

In casu beëindigde verwerende partij het verblijfsrecht van verzoeker omdat er geen gezamenlijke vestiging meer is met zijn partner en verzoeker niet onder de uitzonderingsgevallen zoals voorzien in artikel 42^{quater}, 54 zou vallen.

Artikel 42^{quater} Vreemdelingenwet stelt het volgende:

'Aft 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde [binnen vijfjaar]² na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie .

4 0 het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden [...], het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, S 2, eerste lid, 1 0 of 2 0, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

S 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in S 5 is het in S 1, eerste lid, 4 0, bedoelde geval niet van toepassing

4 0 of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, S 2, eerste lid, 1 0 of 2 0 het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek; en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, S 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

3.

Geheel ten onrechte stelt verweerder dat verzoeker niet valt onder de bijzonder schrijnende situatie in de zin van artikel 42quater Vreemdelingenwet, omdat dit enkel zou gelden voor intrafamiliaal geweld tijdens het huwelijk of de wettelijke samenwoning.

Dit is evenwel niet correct. De wet geeft dit uitdrukkelijk louter als voorbeeld, zodat het nietexhaustief moet worden opgevat. Ook andere bijzonder schrijnende situaties dienen in aanmerking te worden genomen. In casu . werd verzoeker slachtoffer van overspel. De nieuwe vriend van mevrouw C. werd zelfs reeds in hetzelfde adres ingeschreven in oktober 2024 (zonder medeweten van verzoeker). Het manipulatief gedrag van mevrouw C. zorgde er voor dat verzoeker de woning diende te verlaten.

Hoewel verzoeker erkent dat verwerende partij een discretionaire bevoegdheid heeft, dient verwerende partij de bijzonder schrijnende situaties ruimer te bekijken en zich niet louter te beperken tot intrafamiliaal geweld. Het tegendeel voorhouden vormt een miskennis van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, minstens van artikel 42quater Vreemdelingenwet.

Verwerende partij heeft duidelijk geen onderzoek gevoerd naar het overspel van mevrouw C. en de emotionele dwang die zij op verzoeker heeft gedaan. Verzoeker werd blijkbaar gebruikt om inkomen binnen te brengen.

In ieder geval dient verwerende partij de situatie van verzoeker volledig te onderzoeken en mag zij zich niet beperken tot de situatie van intrafamiliaal geweld.

Gelet op het voorgaande staat niks de toepassing van artikel 42quater 54, 40 in de weg. Omwille van de bijzonder schrijnende situatie in hoofde van verzoeker mag zijn verblijf dan ook niet worden beëindigd en dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

TWEDE ONDERDEEL

Bovendien heeft verwerende partij bij de beoordeling tot beëindiging van het verblijfsrecht onvoldoende rekening gehouden met de humanitaire elementen.

Uit artikel 42quater vw. kan worden afgeleid dat verwerende partij rekening moet houden met verschillende elementen, m.n..

de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk diens leeftijd

gezondheidstoestand

gezinssituatie en economische situatie

sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst

Het kan niet worden betwist dat een verblijf in België sinds 2008 een invloed heeft op de mate waarin hij nog bindingen heeft met zijn land van herkomst.

Verzoeker woont reeds ettelijke jaren (sinds 2008) in België. Er is voor hem niks meer voorhanden in het land van herkomst. Zijn ouders en zus zijn reeds overleden. Van een ondersteunend netwerk is er derhalve geen sprake. Enkel zijn halfbroer en -zus wonen nog in Ghana. Hij dient hen regelmatig geld op te sturen omdat zij het financieel niet breed hebben. Voor verzoeker is het derhalve niet mogelijk in geval van terugkeer op hen beroep te doen. Integendeel, zij zijn thans afhankelijk van verzoeker, hetgeen enkel mogelijk is door zijn werk in België.

Bovendien is hij in België volledig geïntegreerd, zoals blijkt uit de documenten in bijlage (waaronder bewijzen aangaande zijn jarenlange actieve loopbaan, zijn jarenlange studies,...).

Verzoeker is sinds 2023 onafgebroken aan het werk en legde dienaangaande loonattesten en fiscale fiches van 2023, 2024 en 2025 voor. Hij wordt door zijn werkgevers omschreven als een gewaardeerde werkracht. Hij voorziet volledig in zijn eigen behoeften en neemt actief deel aan de Belgische arbeidsmarkt. Geheel ten

onrechte heeft verwerende partij onvoldoende waarde gehecht aan deze tewerkstelling van verzoeker. Nochtans vormt dit bij uitstek het bewijs van zijn socio-economische integratie in België.

Verzoeker is bovendien volledig ingeburgerd. Hij heeft het vormingsprogramma maatschappelijke oriëntatie succesvol afgerond en in het verleden ook Nederlands geleerd.

Verwerende partij oordeelde negatief over deze taalkennis, maar negeerde daarbij de feitelijke inspanningen van verzoeker. Verzoeker heeft het volledige vormingsprogramma maatschappelijke oriëntatie met succes afgerond. De wil om zich te integreren blijkt ook uit het feit dat hij zijn inburgeringstraject heeft gevolgd.

Verzoeker kan duidelijk aantonen dat hij meerdere jaren tewerkgesteld is en socio-economische en culturele banden heeft in België die ervoor zorgen dat een beëindiging van het verblijf weinig redelijk is.

De argumenten van verwerende partij dat verzoeker de cursus Nederlands niet heeft afgewerkt, voor lange tijd illegaal in het land heeft verbleven én vermeld zou geweest zijn in een administratief verslag van de politie voor het gebruik van een identiteit om te werken, kunnen thans geen elementen vormen op grond waarvan het verder verblijf van verzoeker in België niet zou mogen worden toegekend. De enige reden waarom verzoeker zijn cursus Nederlands niet heeft afgewerkt, is net omdat hij geen verblijf meer had in 2013 en 2014.

Voor de voorgehouden identiteitsfraude werd verzoeker nooit veroordeeld. Hij heeft steeds een blanco strafblad kunnen behouden.

Geheel ten onrechte werpt verwerende partij dus elementen op die dateren van vóór de toekenning van zijn verblijfsrecht, zodat het weinig redelijk of zorgvuldig is om deze nog in aanmerking te nemen bij de beoordeling van het beëindigen van het verblijfsrecht.

Dat de in het middel opgeworpen beginselen van behoorlijk bestuur, alsook artikel 42quater vw. zijn dan ook geschonden.

Conform artikel 42quater vw. dient verwerende partij immers enkel rekening te houden met:

de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk diens leeftijd gezondheidstoestand

gezinssituatie en economische situatie sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst

Uit niets blijkt dat verwerende partij met een administratief verslag van de politie rekening mag houden bij de beoordeling van het verblijfsrecht, zeker wanneer deze elementen dateren van vóór de toekenning van het verblijfsrecht en hij ook niet veroordeeld werd...."

In haar tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM, en van de beginselen van behoorlijk bestuur met in het bijzonder de schending van het evenredigheids-, zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Zij zet dit tweede middel als volgt uitéén:

"11.2.2 Het tweede middel bestaat uit de schending van artikel 8 EVRM en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het evenredigheids-, alsook het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, aangezien in de beslissing geen afdoende afweging werd gemaakt in het licht van artikel 8 EVRM.

Uit de bestreden beslissing blijkt evenmin dat verwerende partij op afdoende wijze rekening heeft gehouden met het sociaal netwerk en privéleven van verzoeker, zoals beschermd onder artikel 8 EVRM.

De Raad van State aanvaardt dat de bescherming van het privéleven valt onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM (zie ondermeer RvS 18 februari 1998, nr. 71.921; RvS 26 juni 1987, nr. 28.239; EHRM 9 april 1996, Adegbie t./ Oostenrijk; EHRM 26 maart 1992, Beijoudi t./ Frankrijk). Weliswaar laat artikel 8.2 EVRM toe om uitzonderingen te maken op de bescherming van het privéleven wanneer dit nodig is voor de maatschappelijke orde, doch er wordt wel steeds verwacht dat de overheid daarbij een afweging maakt tussen de belangen van het individu en de verblijfsweigering.

Verwerende partij dient in haar motivatie steeds een afweging te maken van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren (RvSt. 58.969, 1 april 1996, TVR 1997, 29), hetgeen in casu duidelijk niet afdoende is gebeurd, zodat niet kan nagegaan worden of het proportionaliteitsbeginsel werd geëerbiedigd (schending van artikel 8 EVRM en de motiveringsplicht).

Dat onderhavige procedure niet toelaat dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich in de plaats stelt van de administratieve overheid en alsnog een afweging in het licht van artikel 8 EVRM zou uitvoeren. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In casu is er geen afweging gemaakt tussen de belangen van verzoeker (zijn sociaal netwerk in België zoals blijkt uit de stukken) en de belangen van de Belgische staat.

De impact van de beslissing tot stopzetting van verblijf op het leven van verzoeker is onevenredig met het onderzoek door verwerende partij waar verzoeker noodgedwongen naar dient terug te keren in geval van een stopzetting van verblijf (schending evenredigheidsbeginsel, alsook het zorgvuldigheid- en redelijkheidsbeginsel).

Dat gelet op het voorgaande de bestreden beslissing dan ook dient te worden vernietigd.!”

3.2 Omwille van de onderlinge verbondenheid worden de verschillende middelen samen beoordeeld.

3.3 Verzoekende partij is het niet eens met de inhoudelijke motieven van de bestreden beslissing en voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van deze zogenaamde materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.4 Het zorgvuldigheidsbeginsel dat verzoekende partij ook geschonden acht, houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.5 Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheids-toezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verweerder in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

3.6 Een schending van het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij de haar toegekende discretionaire beoordelings- of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Van een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon of, nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen (RvS 29 mei 2020, nr. 247.683).

3.7 Het evenredigheidsbeginsel kan slechts geschonden worden bevonden wanneer een beslissing die steunt op deugdelijke en dus afdoende bewezen motieven, een maatregel oplegt die niet in een redelijk verband van evenredigheid staat tot de motieven (RvS 12 maart 2020, nr. 247.294).

3.8 Verzoekende partij geeft doorheen haar verzoekschrift aan dat zij van mening is dat zij wel degelijk zou moeten kunnen genieten van het behoud van haar verblijfsrecht. Daarvoor beroept zij zich onder meer op een beweerd bijzonder schrijnende situatie zoals deze door de wet voorzien is.

De persoonlijke overtuiging van verzoekende partij en het volharden hierin is echter onvoldoende om te besluiten tot een schending van de wettelijke bepalingen ter zake. Dit komt er immers op neer dat verzoekende partij de Raad tracht uit te nodigen zich in de plaats te stellen van de administratieve overheid. Nochtans is, zoals reeds aangehaald, de Raad enkel bevoegd om een wettigheidstoets uit te voeren in het kader van dergelijke beslissingen. Het is niet de bedoeling dat de Raad zich uitspreekt over de raadzaamheid van de genomen beslissing welke enkel beoordeeld kan worden in navolging van de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij. Evenmin is het de bedoeling dat de beoordeling van de Raad in de plaats zou komen van de beoordeling van de administratieve overheid wanneer zoals in dit geval een toelaatbare, gepaste en niet onredelijke beoordeling van de feiten gemaakt werd door verwerende partij.

3.9 Nergens wordt betwist, wat ook onmogelijk lijkt te zijn, dat verzoekende partij haar verblijfsrecht kon bekomen door een gezinshereniging te vragen met een Unieburger, zijnde haar Belgische wettelijk samenwonende partner en dat deze initiële situatie intussen sedert een geruime tijd niet meer actueel is. Uit de gegevens waar verwerende partij over beschikt, blijkt dat verzoekende partij minstens sedert 12 september 2025 niet meer samenleeft met haar wettelijk samenwonende partner wat zij ook niet betwist.

Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat de situatie die leidde tot een verblijfsrecht in hoofde van verzoekende partij volledig veranderd is. Beide voorheen samenwonende partners leven immers sedertdien niet meer samen en van enige wettelijke samenwoning is dan ook geen sprake meer.

Artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet laat in een dergelijk geval toe om met eerbiediging van een aantal beperkingen een einde te maken aan het verblijfsrecht van personen die zich in een dergelijke situatie bevinden.

Dit artikel stelt concreet voorop dat:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

(...)

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

(...)

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek; en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster sedert 25 november 2023 in het bezit was van een verblijfskaart in haar hoedanigheid van wettelijk samenwonende partner van een (Belgische) Unieburger (meer bepaald een zogenaamde F-kaart).

De Raad herhaalt hierbij dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij intussen niet meer samenwoont met deze partner en dat de destijds geregistreerde wettelijke samenwoning minstens sedert september 2025 beëindigd werd. Uit het administratief dossier blijkt overigens dat er reeds een geruime tijd twijfels rijzen over deze samenwoning. Reeds in maart 2025 blijkt uit samenwoningverslagen dat verzoekende partij niet kan aangetroffen op het door haar opgegeven adres wat tevens geldt voor haar beweerde partner.

Met een schrijven van 1 september 2025 verzocht verwerende partij verzoekende partij om bewijsdocumenten over te maken om te controleren of zij nog aan de verblijfsvoorwaarden voldoet, zoals voorzien in artikel 42^{quater}, §5, van de Vreemdelingenwet. Dit schrijven werd aan verzoekende partij betekend en daaropvolgend heeft zij alle door haar nuttig bevonden elementen ter beoordeling voorgelegd.

Ondanks deze stukken heeft verwerende partij geoordeeld dat verzoekende partij niet langer voldoet aan de voorwaarden voor een verblijfsrecht en dat haar verblijfsrecht bijgevolg beëindigd diende te worden en dat haar F-kaart gesupprimeerd dient te worden.

3.10 Verzoekende partij betwist in haar verzoekschrift alleszins nergens de vaststelling dat er geen sprake meer is van een wettelijke samenwoning. De gevolgtrekkingen die op dit vlak gebeurden door verwerende partij zijn dan ook correct gelet op de stukken zoals vervat in het administratief dossier.

Verzoekende partij geeft aan dat zij het slachtoffer werd van een manipulatieve relatie waarin zij uiteindelijk ook geconfronteerd zou zijn met het overspel van haar partner.

Verzoekende partij voert aan dat zij aanspraak zou kunnen maken de uitzonderingsgronden die voorzien zijn in artikel 42^{quater}, §4, 1° lid, 1° tot en met 4°. Deze bepaling geeft aan dat:

“ § 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”

De bestreden beslissing gaat echter nader in op deze elementen en de beweringen van verzoekende partij. Uit de gegevens zoals vervat in het administratief dossier blijkt inderdaad dat de wettelijke samenwoning van verzoekende partij en haar wettelijk samenwonende partner geen drie jaar geduurd heeft en dat de uitzondering die de Vreemdelingenwet op dit vlak voorziet dan ook niet kan gelden in het geval van verzoekende partij.

Evenmin is er sprake van gemeenschappelijke kinderen waardoor de eventuele uitzonderingsgrond op dit vlak van toepassing zou kunnen zijn in dit kader.

Verzoekende partij is van mening dat zij het slachtoffer zou zijn van een bijzonder schrijnende situatie wat de toepassing van de uitzonderingsgrond zoals vermeld onder 4° in voormeld artikel zou rechtvaardigen. De bestreden beslissing gaat hier echter reeds op in en geeft aan dat er nergens ook maar enig bewijs of begin van bewijs wordt voorgebracht van het beweerd overspel. Van een manipulatieve relatie die aangehaald wordt, ligt in het voorliggende verzoekschrift al evenmin een bewijs of begin van bewijs voor. Objectieve andersluidende vaststellingen liggen niet voor waardoor verwerende partij terecht kan besluiten dat ook deze uitzonderingsgrond niet aangewend kan worden ten voordele van verzoekende partij. Daarenboven merkt de bestreden beslissing terecht op dat de bijzonder schrijnende situaties waar de Vreemdelingenwet naar verwijst betrekking hebben op feiten van intra-familiaal geweld. De situatie waar verzoekende partij naar verwijst, indien hier al sprake van zou zijn, kan niet gelijkgesteld worden met dergelijke feiten.

3.11 Verwerende partij dient bij een beëindiging van het verblijfsrecht zoals deze intussen voorligt daarnaast ook rekening te houden met een reeks zogenaamde humanitaire elementen (zie artikel 42^{quater}, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet).

Verzoekende partij is daarbij van mening dat een verblijf in België sedert 2008 actueel onmiskenbaar een invloed heeft op de door verwerende partij te beoordelen elementen. Haar banden met haar land van herkomst zouden uiterst beperkt zijn, zij zou sedert 2023 onafgebroken aan het werk zijn, volledig ingeburgerd zijn, taallessen gevolgd hebben en een blanco strafblad hebben.

Uit de bestreden beslissing blijkt echter dat verwerende partij stuk voor stuk rekening heeft gehouden met de elementen die getoetst dienen te worden bij een beëindiging van het verblijfsrecht. Er wordt opgemerkt dat er in hoofde van verzoekende partij geen gezondheidsproblemen zijn of leeftijdsgebonden elementen die het beëindigen van het verblijfsrecht zouden kunnen verhinderen.

Ten aanzien van de banden met het land van herkomst verklaart verzoekende partij dan wel dat zij ter plaatse nauwelijks nog banden zou hebben. Dit staat echter in schril contrast met de overige bevindingen die volgen uit het administratief dossier. Er is sprake van regelmatige geldstortingen aan familieleden die afhankelijk zouden zijn van deze gelden. Daarnaast heeft verzoekende partij zelfs nog een zoon in haar herkomstland. Het komt ook vreemd voor dat verzoekende partij recent nog aangaf voor een aantal weken naar Ghana te gaan wanneer daar beweerdelijk voor haar niets meer is om naar terug te keren. Van een breuk met haar herkomstland is dan ook geen sprake en verwerende partij kan er terecht vanuit gaan dat deze banden het verzoekende partij desgevallend zullen toelaten om zich terug in haar herkomstland te integreren.

Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoekende partij sedert 2023 werkt. Verwerende partij aanvaardt dit ook als een positief element, maar geeft ook aan dat om diverse redenen deze tewerkstelling onvoldoende is om het verdere verblijf van verzoekende partij toe te laten.

Alhoewel verzoekende partij sedert 2008 in België aanwezig is, legt zij toch erg beperkte gegevens voor waaruit moet blijken dat zij beweerdelijk erg goed geïntegreerd zou zijn. Er is sprake van een aantal cursussen Nederlands, maar de resultaten hiervan zijn toch teleurstellend. Verzoekende partij beroept zich op het verlies van haar verblijfsrecht als reden waarom zij deze vormingen niet kon voltooien. Dit is meteen ook deels de kern van de zaak vermits verzoekende partij herhaaldelijk haar verblijfsrecht verloren heeft en er voor koos om de bevelen die zij kreeg om het grondgebied te verlaten naast zich neer te leggen. Dat zij nu verwerende partij verwijt dat zij hierdoor haar (eigenlijk grotendeels verplichte) vormingen niet kon doormaken, is uiteraard de wereld op zijn kop.

Er is inderdaad sprake van een blanco strafregister wat op zich ook geen buitengewone verdienste is en verwacht mag worden van éénieder die zich in België vestigt of wenst te vestigen als blijf van de wil om de normen en wetten die hier te lande gelden te willen naleven. Desondanks kan er evenmin ontkend worden dat verzoekende partij herhaaldelijk bevelen negeerde om het grondgebied te verlaten. Daarnaast blijkt zij ook wel degelijk gekend te zijn voor het gebruik van een andere identiteit om toe te laten arbeidsactief te zijn. Dit element is overigens ook niet het enige element dat wordt aangevoerd door verwerende partij en heeft uiteraard wel degelijk betrekking op de sociale en culturele integratie tijdens haar verblijf in België.

Verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dan wel dat zij het met deze motivering niet eens is en dat bepaalde elementen niet en andere elementen meer uitgebreid afgewogen hadden moeten worden. Dit doet echter nog steeds geen afbreuk aan het feit dat de elementen die de Vreemdelingenwet in dit kader voorziet afgewogen werden en dat er door verwerende partij een beoordeling gemaakt werd die niet kennelijk onzorgvuldig of onredelijk genoemd kan worden en waarvan verzoekende partij door haar veelal loutere beweringen ook niet bewijst dat sprake zou zijn van een beslissing die niet afdoende, onzorgvuldig, onredelijk of niet in overeenstemming met de wettelijke bepalingen ter zake genomen zou zijn. De bevindingen in de bestreden beslissing worden door verzoekende partij niet ontkracht.

3.12 Verzoekende partij merkt nog op dat de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM zou schenden en dan meer in het bijzonder vermits er geen rekening gehouden zou zijn met haar sociale banden in België en het hier te lande opgebouwde privéleven.

Eerst en vooral merkt de Raad op dat de bestreden beslissing geen bevel inhoudt om het grondgebied te verlaten en er bijgevolg per definitie geen sprake kan zijn van een dergelijke schending.

3.13 Het begrip 'privéleven' wordt niet gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (cf. EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake is van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, is dus een feitenkwestie. Verzoekende partij dient in de eerste plaats concreet aannemelijk te maken dat haar beweerde privéleven daadwerkelijk onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt. In het kader van de huidige procedure brengt verzoekende partij geen stukken voor die dit bewijzen. Met haar vaag betoog toont verzoekende partij niet aan dat het door

haar opgebouwde sociale leven in België een zodanige intensiteit heeft dat een verbreking van dit sociaal leven als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten worden beschouwd.

3.14 Een schending van de aangevoerde bepalingen en beginselen blijkt dan ook niet.

De opgeworpen middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend zesentwintig door:

A. DE WILDE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT

A. DE WILDE